

A zene iránt már kora gyerekkoromban megnyilvánult a vonzódásom. Volt zongoránk is, amin már hamar elkezdtem próbálkozni. Vasárnap délelőttöként otthon mindig lemezeket hallgattunk a klasszikusok remekeiből. Sokat jelentett, hogy a bátyámnak ezen a téren már figyelemre méltó eredményei mutatkoztak. Vele kettesben alkalmi ünnepélyeken, előadásokon és templomi hangversenyeken szerepeltünk. Később a gimnáziumban a már korábban ismert Gönczy Sanyival és három másik társunkkal megalakítottuk a „CARACAN” jazz együttest. Ha jól emlékszem (!) sikeresen szerepeltünk az iskolai rendezvényeken.

A gimnáziumi éveim során tovább tudatosodott bennem a zene iránti elkötelezettség, különösen mikor Törzsök tanár úr a gimnáziumban átvette az énektanítást. Az ő felkészültsége és a kórusok betanítása terén kifejtett lelkes munkája kiemelkedőnek mondható a vidéki kisvárosok viszonylatában. Soha nem hallottam a „Bogolyai énekkarokat, akikkel országos

táncok"-at jobban előadni, mint díjakat is nyertem, illetve a sport vonalán, úgy Törzsök oktatósi színvonalát. Az harmóniumon a különböző kiállításom megnyitására sikerült elvinnem. Nagyon örültünk egymásnak, de azt hiszem én jobban!

az Ő betanításában, pedig hosszú gyakran zsűrizési feladatot is tanár úr az ének és zeneismeretek emlékezetes, 1948 májusában énekkarokat. Néhány éve, amikor még Érdén lakott a tanár

évekig tanítottam én is elláttam. terén hozott merőben megtartott templomi megartott

Ahogy Porcsalmi tanár úr újat és emelte a gimnázium koncerten már én kísértem úr, egy ottani kamara-

nagyon szerettük őt, és a mai napig is szeretettel gondolunk rá, nemcsak mint tanárunkra, hanem mint jó barátra is. Későbbi éveim során Kisújon és a gimnáziumban szerzett ismereteknek sok hasznát vettem. 1949-ben családukkal együtt elköltöztem Kisújszállásról, de ezek az évek máig is felejthetetlenek maradtak számomra.

krasznaiancsei

Találkozás Kényey tanár úrral – másként

Azt hiszem mindannyian félve tiszteltük, elismertük és valahol mélyen szerettük is őt. Az én szememben mindenesetre igen nagy tekintélyű és tiszteletet parancsoló volt! Egyszer még ki is jött a lakásunkra, hogy megnézzze az „otthon felejtett” házi feladatot.

Az ötvenes évek legelején a budapesti Zenekonzervatórium késve adta be katonai halasztásunk kérelmét. Akkor országos sorsomnak köszönhetően akkor egy kultúr-kocsira kerültem későbbi operaénekes Karizs Bélával – és egy „kultúr-parancsnok” verssel, zenével buzdítsuk, szórakoztassuk szegény „harcoló” vacsorával hálálta meg nekünk a „szolgáltatást”. Nem kellett nélkülöznöm, kivonulnom a tömeggel háborút játszva gyakorlatozni és sorban állni a heti egyszeri fertőtlenítő zuhanyozáshoz, az egy csajkányi ételért, szenvedni a megteremtett nélkülözést, megalázást, és így tovább. A kocsiban volt két pad is, ami éjjel fekvőhelyként is szolgált számunkra, így „arany életünk” volt...

növendéke voltam, amikor behívtak katonának, mert a konzervatórium hadgyakorlat volt; azonnali behívó minden épkézláb embernek! Jó negyedmagammal; egy sofőrrel, egy verselő katona kollégámmal - tiszttel”, aki szerencsére rendes ember volt. A feladatunk az volt, hogy bajtársainkat. (Néha éjjeli zenét adtunk a tiszt úr kedvesének is, aki

Egy ilyen fürdésnél, amikor mi - természetesen – soron kívül mentünk el a hosszú sorban álló várakozók mellett, az ott állók között megláttam Kényey tanár urat: szőrösen, borotvátlanul, ápolatlanul, ahogy szakadozott, paroli nélküli köpenyben, vastagkeretes szemüvegében állt ott a többi szerencsétlen ember között, sorsára várva. Segíteni nem tudtam, megfácsarodott a szívem és csak annyit tudtam mondani: Tanár Úr...Lesütöttük szemünket, én továbbmentem és Ő csak ott állt... Azt hiszem akkor ott mind a ketten szégyelljük magunkat.

krasznaiancsei